

Viếng Hồn Trinh Nữ

Nguyễn Bính

Chiều về chậm chậm trong hiu quạnh,
Tơ liễu theo nhau chảy xuống hồ.
Tôi thấy quanh tôi và tất cả,
Kính thành Hà Nội chít khăn xô.

Nước mắt chạy quanh, tình thắt lại,
Giờ đây tôi khóc một người về!
Giờ đây tôi thấy hồn cay đắng,
Như có ai mời chén biệt ly!

Sáng nay vô số lá vàng rơi,
Người gái trinh kia đã chết rồi!
Có một chiếc xe màu trắng đục,
Hai con ngựa trắng bước hàng đôi.

Đem đi một chiếc quan tài trắng,
Và những vòng hoa trắng lạnh người.
Theo bước, những người khăn áo trắng,
Khóc hồn trinh trắng mãi không thôi.

Để đưa nàng đến nghĩa trang này,
Nàng đến đây rồi ở lại đây.
Ờ nhỉ! Hôm nay là mấy nhỉ?
Suốt đời tôi nhớ mãi hôm nay

Sáng nay sau một cơn mưa lớn,
Hà Nội bừng lên những nắng vàng.
Có những cô nàng trinh trắng lắm,
Buồn rầu theo vết bánh xe tang.

Từ nay xa cách mãi mà thôi!
Tìm thấy làm sao được bóng người.
Vừa mới hôm nào còn thẹn thẹn.
Tay cầm sấp đỏ để lên môi.

Chiếc áo màu xanh tựa nước hồ,
Nàng vừa may với gió đầu thu.
Gió thu còn lại bao nhiêu gió,
Chiếc áo giờ đây ở dưới mồ.

Chắc hẳn những đêm như đêm qua,
Nàng còn say mộng ở chảnh hoa.
-Chảnh hoa ướp một trời xuân sắc -
Đến tận tàn canh rộn tiếng gà.

Chắc hẳn là những đêm như đêm kia,
Nửa đêm lạnh lạnh gió thu về.
Nàng còn thao thức ôm cho chặt,
Chiếc gối nhung mềm giữa giấc mê

Nhưng sáng hôm nay nàng lặng im,
Máu đào ngừng lại ở nơi tim.
Mẹ già xé vội khăn tang trắng,
Quấn vội lên đầu mấy đứa em.

Người mẹ già kia tuổi đã nhiều,
Đã từng đau khổ biết bao nhiêu.
Mà nay lại khóc thêm lần nữa,
Nước mắt còn đâu buổi xế chiều.

Những đứa em kia chưa khóc ai,
Mà nay đã khóc một người rồi.
Mà nay trên những môi son ấy,
Chả được bao giờ gọi: "Chị ơi!"

Nàng đã qua đời để tối nay
Có chàng đi hứng gió heo may,
Bên hồ để mặc mưa rơi ướt,
Đếm mãi băng quơ những dấu giày.

Người ấy hình như có biết nàng,
Có lần toan tính chuyện sang ngang.
Nhưng tâm hồn nàng tựa con thuyền bé,
Vội cảm nghìn thu ở tuổi vàng.

Có gì vừa mất ở đâu đây?
Lòng thấy mềm như rượu quá say.
Hốt hoảng chàng tìm trong bóng tối:
Bàn tay lại nằm phải bàn tay.

Chỉ một vài hôm nữa, thế rồi,
(Người ta thương nhớ có ngần thôi)
Người ta nhắc đến tên nàng để
Kể chuyện nàng như kể chuyện vui.

Tôi với nàng đây không biết nhau,
Mà tôi thương tiếc bởi vì đâu?
"Mỹ nhân tự cổ như danh tướng,
Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu."

Hà Nội 1940